



เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งได้นำมาเรียบเรียงไว้เป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
 - 1.1 ความหมายของวิธีการเรียนรู้ภาษา
 - 1.2 วิธีการที่ใช้ในการเรียนรู้ภาษา
 - 1.3 ความสำคัญของการเรียนรู้ภาษา
2. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
 - 2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 2.2 งานวิจัยในประเทศไทย

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

- 1.1 ความหมายของวิธีการเรียนรู้ภาษา (Learning Strategies)
มีผู้ให้ความหมายของวิธีการเรียนรู้ภาษาค้างนี้ คือ

เฮช เอช สเติร์น (H. H. Stern 1973:16-28) อธิบายถึงวิธีการเรียนรู้ภาษา (Learning Strategies) ว่าหมายถึง วิธีการต่างๆที่ผู้เรียนใช้เพื่อแก้ปัญหาในการเรียนรู้ภาษา ทั้งนี้เพราะผู้เรียนภาษาที่สองจะพบกับปัญหา 3 ประการ ประการแรก เป็นเรื่องของความแตกต่างที่ผู้เรียนสามารถรับรู้ได้ระหว่างภาษาที่หนึ่งหรือภาษาอื่นๆที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้วกับภาษาที่สองที่กำลังเรียนอยู่ ประการที่สอง คือ การที่ผู้เรียนต้องหาวิธีการทำความเข้าใจกับรูปแบบไวยากรณ์ (Form) และตัวสาร (Message) ที่จะสื่อความหมายของภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง เพื่อมิให้เกิดความสับสนในการใช้ และ ประการที่สาม คือ การที่ผู้เรียนต้องเลือกระหว่างการเรียนรู้

กฎเกณฑ์ไวยากรณซึ่งเน้นความถูกต้อง (Rational Learning) กับการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (Intuitive Learning) ซึ่งใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะการเรียนรู้ภาษาแบบนี้ ความสามารถในการสื่อสารจะสำคัญกว่าความถูกต้องของภาษา

โจน รูบิน (Joan Rubin 1979:20-21) กล่าวถึง วิธีการเรียนรู้ภาษาว่าหมายถึง เทคนิคหรือเครื่องมือที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาซึ่งต้องอาศัยกระบวนการใช้ความรู้ความคึก (Cognitive Process)

ดี เอช บราวน์ (D. H. Brown 1980:83) กล่าวถึง วิธีการเรียนรู้ภาษาว่าหมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนเข้าถึงปัญหาหรือบทเรียน เป็นวิธีปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงเป้าหมายที่ต้องการและเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เตรียมไว้เพื่อใช้ควบคุมและจัดการกับข้อมูลที่ได้มา

แอนนิตา แอล เวนเคิน (Anita L. Wenden 1985:4-7) ให้ความอธิบายวิธีการเรียนรู้ภาษาในทำนองเดียวกับ ดี.เอช. บราวน์ ว่าวิธีการเรียนรู้ภาษา หมายถึง ขั้นตอนต่างๆที่ผู้เรียนใช้เพื่อเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ เป็นวิธีการสั่งสมความรู้และการรู้จักใช้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้

นอกจากนี้ นักวิจัยและผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เช่น จอห์น บี แครอล (John B. Carroll) และ ลีออน จาโคโบวิทส์ (Leon Jakobovits) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้เพิ่มเติม คือ วิธีการเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ (John B. Carroll 1977:5) ทัศนคตินั้นเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่ว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเป็นเรื่องยากและน่าเบื่อ ผู้เรียนภาษาที่ประสบความสำเร็จมักเป็นผู้ที่ทราบและยอมรับความจริงนี้ แต่ที่สามารถเรียนรู้ภาษาได้ก็ เนื่องจากตระหนักว่าการเรียนรู้ภาษาในชั้นแรกนั้นยาก เมื่อสามารถเอาชนะความยากนั้นได้ ก็จะรู้สึกว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องง่าย ลีออน จาโคโบวิทส์ (Leon Jakobovits 1971:112) และ จอห์น บี แครอล (John B. Carroll 1977:5) มีความเห็นที่พ้องกันว่า วิธีการเรียนรู้ที่ได้ผลนั้นเป็นเรื่องของทัศนคติในการเรียนด้วย ทัศนคติในการเรียนอย่างหนึ่ง คือ การให้ความสนใจในรายละเอียดต่างๆที่เคยเรียน

หรือกำลังเรียนอย่างถึถวน เพื่อที่จะได้เข้าใจและสามารถนำคำหรือรูปแบบไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากความหมายของวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ได้อ่ามาแล้ว สรุปได้ว่า วิธีการเรียนรู้ภาษา หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนใช้ปฏิบัติเพื่อจัดการกับข้อมูลที่ได้อมาเพื่อให้เข้าใจปัญหาหรือบทเรียนภาษา และเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการซึมทรวสามารถเก็บสิ่งที่ได้เรียนรู้ไว้พร้อมที่จะนำมาใช้ได้เมื่อพบสถานการณ์อื่นๆได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 วิธีการที่ใช้ในการเรียนรู้ภาษา

มีผู้จำแนกวิธีการที่ใช้ในการเรียนรู้ภาษาออกเป็นขั้นตอนต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นไปในทำนองเดียวกัน ทั้งนี้คือ

เอช เอช สเติร์น (H. H. Stern 1973:16-28) แบ่งวิธีการเรียนรู้ภาษาออกเป็น 4 หมวดใหญ่ คือ

1. การวางแผนการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ (Active Planning Strategy) ได้แก่ การตั้งเป้าหมายของการเรียนรู้ กำหนดวิธีการเข้าถึงบทเรียน ตลอดจนการมีส่วนร่วมในขบวนการเรียนรู้อย่างจริงจัง

2. การให้ความสนใจต่อระบบกฎเกณฑ์ของภาษา (Explicit Learning Strategy) โดยการศึกษาและวิเคราะห์ภาษา เพื่อพัฒนาเทคนิควิธีในการฝึกฝนให้มีความแม่นยำในการใช้ภาษา ในการนี้ ผู้เรียนต้องรู้จักควบคุม ตรวจสอบการใช้ภาษาพูดภาษาเขียน รวมทั้งสามารถเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตนเองได้

3. ความพยายามที่จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสังคมที่พูดภาษาที่สอง (Social Learning Strategy) แม้ว่าในบางครั้ง ความรู้ด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนมีไม่เพียงพอที่จะสื่อความหมายกับเจ้าของภาษา ผู้เรียนก็จะพยายามใช้กลวิธีในการสื่อสาร (Communication Strategies) เป็นต้นว่า การวาดรูป การสะกดคำ การใช้กิริยาท่าทาง การพูดอ้อม การถอความ รวมทั้งการแปลด้วย

4. ความอดทนต่อความยากของเนื้อหาในบทเรียนและมีแรงจูงใจในการเรียนภาษา (Affective Strategy) ได้แก่ ความพยายามที่จะเข้าใจ และมีทัศนคติที่ดีต่อภาษา วัฒนธรรม และต่อเจ้าของภาษากด้วย

โจน รูบิน (Joan Rubin 1979:20-21) สรุปวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาที่โตแล้วดังนี้

1. รู้จักวิธีเดาอย่างฉลาดและถูกต้อง เป็นการรวบรวมและเก็บข้อมูลไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนสามารถคัดแปลงหรือปรับปรุงให้เข้ากับข้อมูลที่ได้อีกใหม่ สิ่งที่ยูเรียนสามารถใช้เป็นแนวทางในการเดาความหมายของคำหรือประโยคในการเรียนภาษา คือ บริบท (Context) ซึ่งได้แก่ เครื่องหมายต่างๆ (Typographical Clues) รูปภาพและกราฟ (Pictorial and Graphic Clues) โครงสร้างของประโยค (Syntactic Clues) และความหมายของคำ (Semantic Clues)

2. มีแรงจูงใจสูงที่จะศึกษาค้นคว้า โดยพยายามใช้ความรู้ทางภาษาทุกอย่างที่มี เพื่อให้การสื่อความหมายได้ผลด้วยวิธีการต่างๆ ได้แก่ การอธิบายความ เพราะไม่รู้คำศัพท์ เช่น พูดว่า "Thing on the head." แทนคำว่า "hat" ใช้กิริยาอาการต่างๆที่จะทำให้คู่สนทนาเข้าใจหรือแม้แต่สะกิดคำเมื่อไม่สามารถออกเสียงได้ชัดเจน พยายามทดลองใช้โครงสร้างภาษาที่กำลังเรียนอยู่หรือสร้างคำใหม่ขึ้นใช้แล้วทดสอบความถูกต้องจากคู่สนทนา เป็นต้น

3. มีความกล้าที่จะลองผิดลองถูกเพื่อเรียนรู้ภาษา

4. มีความพยายามที่จะสร้างสรรคภาษา เช่น นึกหัดสร้างโครงสร้างแบบต่างๆขึ้นเอง การนำสิ่งต่างๆมาปะติดปะต่อเข้าด้วยกันโดยหาความสัมพันธ์ของเนื้อหาต่างๆและแบ่งแยกข้อมูลที่ฟุ่มเฟือยออก

5. พยายามฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ เช่น ฝึกออกเสียงต่างๆหรือฝึกแต่งประโยค แสวงหาโอกาสที่จะพบกับเจ้าของภาษาเพื่อจะได้ฝึกหัดการใช้ภาษา ชมภาพยนตร์เสียงภาษาอังกฤษ ร่วมกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ฝึกพูดภาษา หรือเป็นผู้เริ่มการสนทนากับครูหรือเพื่อนนักเรียน ระหว่างเรียนในชั้นก็มีโอกาสสมัครตอบคำถามแม้ว่าครูจะไม่ได้เรียกให้ตอบก็ตาม

6. ฝึกหัดควบคุมการใช้ภาษา กล่าวคือ รู้จักสังเกตว่าการพูดของตนเป็นที่ยอมรับถูกต้องตามที่ได้รับการฝึกฝนมาหรือไม่ และสามารถเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของตนเองได้

7. สนใจความหมายนอกจากการสนใจต่อไวยากรณ์ของภาษา เนื่องจากความหมายจากประโยคต่างๆที่ผู้สนทนาพูดมีความสำคัญต่อความเข้าใจภาษา

ของผู้เรียน ดังนั้น ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ตลอดจนสังเกตท่าทางการพูดและพริ้มหน้าเสียงของผู้พูดอีกด้วย

คือ เอช บราวน์ (D. H. Brown 1980:83) แบ่งวิธีการเรียนรู้ออกเป็น 2 หมวดใหญ่ คือ

1. วิธีการเรียนรู้ภาษา (Learning Strategies) หมายถึงวิธีการที่จะทำให้เกิดการซึมซับและเก็บรักษาสิ่งต่างๆที่ได้เรียนรู้ไว้ พร้อมทั้งจะนำมาใช้ได้อีกเมื่อพบประเด็นเดิม

2. กลวิธีในการสื่อสาร (Communication Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ใช้เพื่อให้สามารถสื่อสารกันได้เข้าใจดี โดยอาศัยการรับภาษาที่เป็นสื่อ (Encoding) และการถอดความหมายของภาษาที่รับมาได้อย่างถูกต้องให้เป็นที่เข้าใจกันทั้ง 2 ฝ่าย (Decoding)

วิธีการเรียนรู้ทั้งสองนี้ แม้จะมีวิธีการแสดงออกที่แตกต่างกัน แต่ก็มี ความเกี่ยวข้องกันอย่างยากที่จะแยกออกจากกันได้ บราวน์ ได้อธิบายเพิ่มเติมอีกว่าคำรา เกี่ยวกับการเรียนภาษา มักจะแบ่งวิธีการเรียนรู้ภาษา (Learning Strategies) ออกเป็น 4 ขบวนการหลัก คือ การถ่ายทอด (Transfer) การแทรกแซงของ ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ (Interference) การสรุปแบบรวบยอด (Generalization) และ การปรับให้ง่าย (Simplification) ซึ่ง บราวน์ อธิบายขบวนการทั้ง 4 โดยละเอียด ดังนี้

1. การถ่ายทอด (Transfer) หมายถึง การถ่ายทอดประสบการณ์ หรือความรู้ที่มีอยู่ในอดีตมาอธิบาย เพื่อตอบปัญหาที่พบในปัจจุบัน การถ่ายทอดนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

ประเภทบวก (Positive Transfer) คือ การนำความรู้ใน อดีตมาประยุกต์ใช้กับสิ่งที่กำลัง เรียนอยู่ในปัจจุบันเป็นการเอื้อต่อการเรียนรู้สิ่งใหม่

ประเภทลบ (Negative Transfer) คือ การที่ประสบการณ์ หรือความรู้ในอดีตมาเป็นอุปสรรคขัดขวางก่อให้เกิดผลเสียต่อการเรียนรู้ในปัจจุบัน การถ่ายทอดแบบนี้ แม้จะขัดขวางขบวนการเรียนรู้ แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่เสมอใน ขบวนการเรียนรู้ และยากที่จะกำจัดไปให้สิ้นเพราะคนเรานั้นไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยง

การพบผ่านและจากจำสิ่งที่ไม่ถูกต้องหรือสิ่งที่ถูกต้องสำหรับภาษาหนึ่ง แต่ไม่ถูกต้องสำหรับอีกภาษาหนึ่ง

2. การแทรกแซง (Interference) หมายถึง การที่ประสบการณ์หรือความรู้เดิมเข้ามาแทรกแซงสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ หรือการที่ข้อมูลในอดีตถูกถ่ายทอดออกมาอย่างผิดๆ การแทรกแซงในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาค้างประเทศ คือ การที่อิทธิพลของภาษาแม่ส่งผลให้ผู้เรียนรับรู้อาษาใหม่โดยยึดหลักเกณฑ์ของภาษาแม่เป็นแม่แบบและถ่ายทอดภาษาที่สองออกมาอย่างผิดๆ ตัวอย่างเช่น ชาวฝรั่งเศสจะพูดว่า " I am in New York since January. " เนื่องจากเขาถ่ายทอดออกมาจากภาษาแม่ คือ ภาษาฝรั่งเศสที่ว่า " Je suis à New York depuis Janvier. " ซึ่งมีความหมายเหมือนภาษาอังกฤษมาก โครงสร้างประโยคก็คล้ายคลึงกัน ค้างกันที่กริยาของภาษาฝรั่งเศสที่ใช้รูปปัจจุบัน (Present Simple) ของกริยาช่วย " be " ผู้เขียนจึงใช้ กาล (Tense) เดียวกันในภาษาอังกฤษด้วย

3. การสรุปแบบรวบยอด (Generalization) หมายถึง การที่ผู้เรียนตั้งกฎเกณฑ์หรือสรุปผลจากการสังเกตสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือเรื่องหนึ่งเรื่องใดโดยเฉพาะ การสรุปแบบรวบยอดแบ่งออกเป็น 2 วิธีการ คือ

การเก็บข้อมูลแล้วสรุปผลให้ครอบคลุมข้อมูลเหล่านั้น

(Inductive Reasoning)

การตั้งกฎเกณฑ์หรือสมมติฐานขึ้นก่อน แล้วหาข้อมูลมาสนับสนุน (Deductive Reasoning) ในการนี้ข้อเท็จจริงต่างๆจะถูกนำมาวินิจฉัยเพื่อพิสูจน์ว่าสมมติฐานที่ตั้งขึ้นใช้ได้หรือไม่

4. การปรับให้ง่าย (Simplification) เป็นขบวนการที่ผู้เรียนสะสมความรู้ต่างๆเพื่อทำความเข้าใจกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ยากซับซ้อน และใช้เป็นเครื่องมือไปสู่การเข้าใจกฎเกณฑ์ที่ง่ายกว่า ตัวอย่างเช่น ในการทำเป็นอดีตกาล (Past Tense) ผู้เรียนจะเรียนรู้ว่า กริยาส่วนใหญ่ในภาษาอังกฤษสามารถเติม ed ได้ และกริยาบางตัวที่ไม่เป็นไปตามกฎ (Irregular Verb) จะต้องเปลี่ยนแปลงโดยที่มึความรู้กำหนดอยู่ในใจ ผู้เรียนอาจถึงเข้าสู่สมมติฐานโดยมองข้ามส่วนที่ไม่ตรงกับกฎเกณฑ์ (Overgeneralization) เช่น " He breaked the law " แทนที่จะเป็น " He broke the law " ผลที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของการใช้วิธีการเรียนรู้

แบบนี้ คือ ผู้เรียนยังคงทำผิด แต่อย่างไรก็ตาม วิธีการดังกล่าวถือว่าเป็นขบวนการ
สร้างสรรค์ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เรียนในการที่จะเปรียบเทียบและสรุปสิ่งใหม่
กับสิ่งที่ได้เรียนรู้อยู่แล้ว นับเป็นการนำสิ่งที่รู้อยู่แล้วมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเรียน
สิ่งใหม่ได้เหมือนกัน

สำหรับกลวิธีในการสื่อสาร (Communication Strategies)
หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนภาษาใช้เพื่อสื่อความหมายเมื่อเกิดปัญหาที่ว่าความรู้ด้านไวยากรณ์
ของผู้เรียนมีไม่เพียงพอ คลาส ฟาร์ช และ กาเบรียล แคสเปอร์ (Claus
Faerch & Gabriele Kasper 1983:130-135) อธิบายถึงการใช้กลวิธีในการ
สื่อสารว่า ผู้เรียนภาษาที่สองจะต้องใช้ภาษาในสถานการณ์ การพูด สูงกว่าระดับที่ได้เคย
เรียนมาหรือระดับที่มีความรู้ ซึ่งในกรณีนี้ ผู้เรียนจะต้องใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อสื่อสารใน
สิ่งที่โรงเรียนไม่ได้สอน ตัวอย่างเช่น ทางโรงเรียนอาจจะเริ่มต้นสอนภาษาอังกฤษด้วย
ปัจจุบันกาล (Simple Present Tense) และ อดีตกาล (Past Tense)
เรียงกันไปตามลำดับ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ในแต่ละเรื่องเป็นอย่างดี จึงจะขึ้นเรื่องใหม่
แต่ในชีวิตจริง เมื่อผู้เรียนพูดคุยกับผู้อื่นหรืออ่านหนังสือ ผู้เรียนจะพบกาล (Tense)
ต่างๆคละกันไป เมื่อผู้เรียนต้องการที่จะพูดถึงสิ่งที่ เป็นแผนการณ์ในอนาคต ผู้เรียนต้องคิด
วิธีการสื่อสารอันเป็นการขยายกฎเกณฑ์ที่รู้แล้วไปใช้ที่อื่นซึ่งอยู่นอกเหนือออกไป
นอกจากผู้เรียนจะพยายามใช้ความรู้ทั้งหมดที่มีอยู่แล้ว ผู้เรียนยังมีกลวิธีต่างๆ เป็นต้นว่า
การเลี่ยงไม่พูดหรือเขียนในสิ่งที่ไม่รู้ (Strategy of Avoidance) ซึ่งเป็นกลวิธีที่
น่าสนใจทั้งทางภาษาศาสตร์และจิตวิทยา ผู้เรียนจะหลีกเลี่ยงไม่พูดในหัวข้อที่ไม่รู้ว่า
จะใช้ภาษาอย่างไร หรืออาจจะข้อความใดออกไปในขณะที่กำลังพูด เพราะหาคำที่มีความหมาย
ตรงกับความต้องการไม่ได้ วิธีการพูดขยายความ (Strategy of Paraphrasing)
ก็เป็นวิธีการเลี่ยงไม่พูดหรือเขียนในสิ่งที่ผู้เรียนมีความรู้ไม่เพียงพอ โดยการเปลี่ยน
ใจความมาสู่ประโยคที่มีโครงสร้างง่ายๆไม่ซับซ้อน เพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไปและ
สามารถสื่อความหมายได้ตามต้องการ เช่น ใช้คำว่า airball แทน balloon หรือ
แม้แต่การวาดภาพ การใช้กิริยาท่าทางเมื่อสังเกตว่าผู้สนทนาไม่เข้าใจสิ่งที่ตนกำลังพูด
กลวิธีในการสื่อสารเป็นความพยายามอย่างมีระบบของผู้เรียน เพราะ
ในการสื่อสารผู้เรียนต้องคำนึงถึงรูปแบบ (Form) และ คำสาร (Message) ของ
สิ่งที่ต้องการแสดงออกและต้องพยายามใช้ให้ถูกต้องเพื่อการสื่อความหมายที่ดี คำพูด

หรือข้อเขียนที่แสดงออกมามีความแตกต่างกันตามวิธีการที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ
กับวัตถุประสงค์และข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนแต่ละคนเก็บไว้ในสมอง ประกอบกับความสามารถ
ในการจำและระลึกใช้ ซึ่งก็แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล บางครั้งผู้เรียนอาจไม่แน่ใจใน
รูปแบบที่ตนจะใช้ แต่ผู้เรียนก็แสดงออกไปทั้งๆที่รู้ว่าอาจจะผิด โดยยึดเอาความสำคัญของ
การสื่อความหมายเป็นเกณฑ์

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า วิธีการเรียนรู้ภาษา (Learning Strategies) และ กลวิธีในการสื่อสาร (Communication Strategies)
มีความเกี่ยวข้องกันอย่างลึกซึ้ง ผู้เรียนใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาเป็นเครื่องมือไปสู่การเรียนรู้
ภาษาที่สอง เป็นการป้อนข้อมูลไปสู่สมอง (Input Modality) เมื่อเรียนรู้ได้แล้ว
จึงนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จักเป็นชั้น
ความสามารถของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เขียน (Output Modality)

เอ ดี โคเฮน (A. D. Cohen 1981:211-66) จำแนกวิธี
การเรียนรู้ภาษาออกเป็นชั้นคองดังนี้

1. ตั้งใจฝึกฝนการใช้ภาษา เช่น เมื่อเพื่อนนักเรียนในชั้นถามคุณ คุณจะตอบคำถามในใจเพื่อเปรียบเทียบกับคำตอบของคุณ
2. พยายามใช้ประสบการณ์ ความรู้รอบตัว หรือสิ่งที่เป็นประโยชน์ที่จะช่วยให้เข้าใจภาษาที่สองได้ เช่น หัวข้อ น้ำเสียง หรือ กริยาท่าทางของผู้พูด เป็นต้น
3. รู้จักใช้กลวิธีในการสื่อสารเมื่อเกิดปัญหาที่ว่าคุณมีความรู้ด้านไวยากรณ์ไม่เพียงพอ เช่น พยายามเลี่ยงการสนทนาในหัวข้อที่คุณไม่มีความรู้ การถกความ และการขอความช่วยเหลือจากผู้มีความรู้หรือเจ้าของภาษา
4. ใช้วิธีการเรียนรู้คำศัพท์ เช่น ใช้วิธีเชื่อมโยงสิ่งที่กำลังเรียนกับสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้ว สนใจความหมายของส่วนต่างๆของคำ เป็นต้นว่า สังเกตโครงสร้างของคำ จักประเภทของคำที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน ตลอดจนศึกษาความหมายของคำในบริบทต่างๆ
5. รู้จักวิธีการอ่านที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งได้แก่ การหาวัตถุประสงค์ของเรื่อง ที่อ่านว่าผู้เขียนต้องการสื่อความหมายใดกับผู้อ่าน การจับใจความสำคัญของเรื่อง การใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ การอ่านอย่างคร่าวๆเพื่อความเข้าใจมากกว่าอ่านคำต่อคำ โดยอาศัยบริบท คำสำคัญ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอนในการล่าับเรื่อง เป็นต้น

6. ใช้เทคนิคการเขียน ไค้แก่ การจกโน้ตย่อแต่ข้อความที่สำคัญ และการใช้โครงสร้างประโยคขนิกเดียวกันเพื่อให้การค้ำเนินเนื้อเรื่องคักค้อกัน เป็นต้น

แอนนิตา แอด เวนเคิน (Anita L. Wenden 1985:4-7)
แบ่งวิธีการเรียนรู้ออกเป็น 4 หมวดใหญ่ คือ

1. วิธีการใช้ความรู้ความคักของผู้เรียนให้ช่วยเข้าใจภาษา
(Cognitive Learning Strategies)
2. กลวิธีในการสื่อสาร (Communication Strategies)
3. การฝึกฝนการใช้ภาษา (Global Practice Strategies)
4. การควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้อภาษา (Metacognitive Learning Strategies)

แอนนิตา แอด เวนเคิน ไค้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับกลวิธีในการสื่อสาร คล้ายคลึงกับ ที เอช บราวน์ สำหรับวิธีการเรียนรู้อทั้ง 3 หมวดที่เหลือนั้นมี รายละเอียด ดังนี้

1. วิธีการใช้ความรู้ความคักของผู้เรียนให้ช่วยเข้าใจภาษา
(Cognitive Learning Strategies) หมายถึง วิธีการต่างๆที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการที่ผู้เรียนใช้เนื้อหาสาระที่เรียนอยู่ (Learning Materials) ให้เป็นประโยชน์เพื่อให้เข้าใจภาษาและเพิ่มพูนประสิทธิภาพความคักทนของการเรียนรู้อ โดยมุ่งความสนใจไปยังรายละเอียดของข้อมูลที่ได้รับ และรวบรวมรายละเอียดต่างๆมาคักเป็นหลักเกณฑ์ หรือสรุปผลให้ครอบคลุมข้อมูลเหล่านั้น คักวิธีการเปรียบเทียบกับภาษาคักๆที่เคยเรียนรู้อมาก่อน และการอุปมา (Analogies) คือ มองหาส่วนที่คล้ายคลึงกับภาษาที่กำลังเรียน คักอย่างเช่น ในการอ่านหนังสือ ผู้เรียนจะมองหาสิ่งที้นะความหมายเป็นคักว่า หัวข้อเรื่อง รูปภาพ คำที้นเคยพบเห็น เพื่อช่วยเพิ่มความเข้าใจในการอ่าน การเดาคความหมายของคำ ก็เป็นวิธีการหนึ่งที้นผู้เรียนรวบรวมข้อมูลคักว้างๆ แล้วมาสรุปให้คักบเข้าใจคักเจนมากขึ้น ปัจจัยที้นช่วยในการเดา ไค้แก่ คำสำคัญ (Key Word) ระวังเสียงสูงต่ำในประโยค (Intonation) หัวข้อ (Topic) และบริบท (Context) นอกจากนี้แล้ว ผู้เรียนอาจใช้วิธีการถามเมื่อไม่สามารถเข้าใจความหมาย หรือวิธีใช้คำและโครงสร้างประโยคเพื่อเป็นการตรวจสอบความคักคักของ

การใช้ภาษา (Verification)

2. การฝึกฝนการใช้ภาษา (Global Practice Strategies) หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนให้ความสนใจศึกษากฎเกณฑ์การใช้ภาษาในสังคมและพยายามหาโอกาสใช้ภาษาที่สองในการสื่อสาร เพื่อเรียนรู้และพัฒนาประสิทธิภาพในการใช้ภาษาที่สอง ทรัพยากรในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ผู้เรียนสามารถฝึกฝนการใช้ภาษา ได้แก่ เพื่อนในชั้นเรียน เจ้าของภาษา การชมภาพยนตร์หรือฟังวิทยุ ตลอดจนการอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสารต่างๆ เป็นต้น

3. การควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ภาษา (Metacognitive Learning Strategies) หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนใช้เพื่อควบคุมและตรวจสอบการเรียนรู้ของตน ได้แก่

3.1 การวางแผนการเรียนรู้ (Planning) คือ การกำหนดขั้นตอนการเรียนรู้เพื่อที่จะตัดสินใจได้ว่าผู้เรียนต้องการเรียนรู้สิ่งใด และจะเรียนได้อย่างไร มีประสิทธิภาพด้วยวิธีใด นอกจากนี้ ผู้เรียนจำเป็นต้องตั้งวัตถุประสงค์และมาตรฐานที่สามารถใช้วัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนด้วย

3.2 การควบคุมการใช้ภาษา (Monitoring) คือ การที่ผู้เรียนสามารถทราบว่าตนมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา และสามารถเรียนรู้ได้จากข้อผิดพลาดของตน แสดงว่า ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้อันจะเป็นหนทางนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา

3.3 การประเมินผลการเรียนรู้ (Checking Outcomes) หมายถึง ผู้เรียนให้ความสนใจกับผลลัพธ์ของความพยายามในการเรียนหรือการใช้ภาษาที่สอง การประเมินผลการเรียนอย่างถ่องแท้เป็นวัตถุประสงค์ของผู้เรียนในการพิจารณาถึงประโยชน์ และตัดสินใจใช้วิธีการเรียนรู้นั้นๆ ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนทราบว่าตนสามารถเรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคจากการอ่านหนังสือพิมพ์ หรือผู้เรียนใช้วิธีการอธิบายและวาดรูปเมื่อสังเกตว่าผู้ที่ตนสนทนาค่อยไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนกำลังพูด นอกจากนี้ ผู้เรียนบางคนเห็นว่าการเตรียมบทเรียนก่อนชั่วโมงเรียนจะช่วยให้ตนเองเรียนได้ดียิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาที่ผู้เรียนซึ่งมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงใช้มีดังนี้ คือ

- 1. วิธีการต่างๆที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้เข้าใจภาษา ได้แก่
 - 1.1 การใช้บริบทของสิ่งที่ฟังหรืออ่านมาช่วยในการเคาหรือ

ตีความ

- 1.2 วิธีการต่างๆเพื่อสื่อความหมาย
 - 1.2.1 การพุกอ้อม (Circumlocution)
 - 1.2.2 การพุกขยายความ (Paraphrase)
 - 1.2.3 การใช้ภาษาท่าทาง (Paralanguage)
 - 1.2.4 การใช้วิธีสะกดคำหรือวาดรูปถ้าผู้ฟังไม่

เข้าใจสิ่งที่คนพูด

- 1.2.5 สร้างศัพท์ใหม่ขึ้นเองแล้วตรวจสอบกับผู้ฟัง

ว่าถูกต้องหรือไม่

- 2. การฝึกฝนการใช้ภาษาในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน
- 3. การควบคุมการเรียนรู้และตรวจสอบการใช้ภาษา ได้แก่
 - 3.1 การวางแผนการเรียนรู้ให้มีขั้นตอน
 - 3.2 การประเมินผลการเรียนรู้ภาษาของตนเอง

1.3 ความสำคัญของวิธีการเรียนรู้ภาษา

จอห์น บี แครอล (John B. Carroll 1967:94-109)

นักจิตวิทยาและนักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาชาวอเมริกันได้กล่าวไว้ว่า " ภูมิหลังของผู้เรียนแต่ละคนเป็นเครื่องชี้ที่เด่นชัดที่สุดถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา "

อันที่จริง ความสนใจในเรื่องผู้เรียนและการเรียนรู้มีใช้ของใหม่ เพราะหลักการสอนโดยโดยทั่วไปมาจากทฤษฎีที่ว่าด้วยเรื่องของผู้เรียนและการเรียนรู้ แต่จุดอ่อนของทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่มีแต่ก่อนประการหนึ่งก็คือนักทฤษฎีตีความหมายของการเรียนรู้ภาษาที่สองในแง่ของทฤษฎีการเรียนรู้ทั่วไปโดยมิได้วิเคราะห์ว่าทฤษฎีการเรียนรู้ชั้นเรียนสามารถนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนได้หรือไม่มากนักเพียงใด นอกจากนี้ งานวิจัยส่วนใหญ่ที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบต่างๆที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษา เช่น ทัศนคติ แรงจูงใจ ตัวแปรด้านบุคลิกของผู้เรียน หรือระยะเวลาของการเรียนภาษาที่สอง วิธีการสอน ฯลฯ

ในขณะที่ผลของการศึกษาองค์ประกอบเหล่านี้ได้ให้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์ในการศึกษา ขบวนการเรียนรู้ แต่สิ่งที่นักวิจัยได้มองข้ามไป คือ การศึกษาถึงวิธีการที่ผู้เรียนสามารถ บรรลุผลสำเร็จของการเรียนรู้ภาษาโดยไม่ได้นิ่งถึงบุคคลลักษณะของผู้เรียน และตัวแปร อื่นๆที่มีผลต่อการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ (Ellen Bialystok 1978:327-329)

เอ ดี โคเฮน (A. D. Cohen 1981:211-214) ได้ศึกษา วิธีการเรียนรู้ภาษาที่ผู้เรียนใช้และพบว่าผู้เรียนภาษาบางคนสามารถเรียนภาษาได้ดีกว่า คนอื่นๆเนื่องจากสามารถใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาพัฒนาการเรียนรู้อของตนเอง และผู้เรียนเป็น ผู้ตัดสินใจที่ดีที่สุดว่าตนควรจะเรียนอย่างไรจึงจะเกิดสัมฤทธิ์ผลมากที่สุดเมื่อตนอยู่ใน ห้องเรียนหรือแม้แต่อยู่ในสถานการณนอกห้องเรียน จะเห็นได้ว่า วิธีการเรียนรู้ภาษา เป็นกุญแจสำคัญที่นำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง กล่าวคือ เมื่อผู้เรียนเข้าใจและรู้จักใช้ วิธีการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนจะรู้จักเก็บรักษาข้อมูลเนื้อหาสาระที่กำลังเรียนรู้และนำไปใช้ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นวัตถุประสงค์หนึ่งของการเรียน การสอนภาษาที่สอง แม้ว่าปัจจุบัน การเรียนการสอนภาษาในชั้นเรียนได้มีการพัฒนา มากขึ้น ครูผู้สอนมีวิธีการสอน สื่อการสอน และกิจกรรมต่างๆที่ช่วยขจัดปัญหาความ เจตคติ แรงจูงใจ และองค์ประกอบด้านสังคม วัฒนธรรม ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษาของ ผู้เรียนก็ตาม แต่การช่วยผู้เรียนพัฒนาวิธีการเรียนรู้ของตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถ เรียนรู้ ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและสามารถวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของตนเอง และ แก้ปัญหาได้เมื่อเวลาไม่มีครูคอยให้คำอธิบาย (Carol Hosenfeld 1979:117)

ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษา ของผู้เรียนทำให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนทราบถึงอุปสรรคต่างๆที่ทำให้ ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง ผลการวิจัยของ แอนโทนี ปาปาเลีย (Anthony Papalia 1978:318) แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนที่ไม่ประสบ ความสำเร็จในการเรียนภาษา หากได้รับคำแนะนำจากครูให้ใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาที่ถูกต้อง ก็จะสามารถพัฒนาการเรียนรู้อของตนเองได้ และครูผู้สอนควรส่งเสริมการใช้วิธี การเรียนรู้เพื่อช่วยนักเรียนในการเรียนรู้อด้วย

การเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาคำต่างประเทศที่ประสบผลสำเร็จนั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ของลักษณะอุปนิสัยและแรงจูงใจของผู้เรียนแล้ว ยังขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนรู้เฉพาะที่ผู้เรียนใช้เพื่อบรรลุถึงผลสัมฤทธิ์ของการเรียนรู้ภาษา และด้วยวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมนี้เองที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา ดังคำกล่าวของ จอห์น บี. แครอล (John B. Carroll 1975:2) ว่า " แม้ว่าผู้เรียนจะมีสติปัญญาระดับปานกลางหรือมีความสามารถไม่มากนักก็ตาม ถ้าหากรู้จักใช้วิธีการเรียนรู้ที่ดี ก็สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาได้ "

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและภาษาที่สองอื่นๆ ivo อย่างกว้างขวางในต่างประเทศ ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

เอ็น ไนแมน เอ็ม ฟรอลิช และ เอ โทเดสโก (N. Naiman, M. Frolich and A. Todesco 1975:58-75) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " วิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนภาษาที่หนึ่ง " (The Good Language Learner) เพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากรของการวิจัยนี้ คือ ผู้เรียนภาษาจำนวน 34 คน ซึ่งส่วนใหญ่มีถิ่นกำเนิดทางแถบอเมริกาเหนือซึ่งประชาชนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการศึกษาคือสื่อสาร ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้เรียนเหล่านี้ในเรื่องที่เกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ปรากฏว่า องค์ประกอบที่สำคัญของความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง คือ ความเข้าใจและมีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมและเจ้าของภาษาที่สอง แรงจูงใจ ครูที่ดี สภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา บุคลิกภาพของผู้เรียน และองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ การใช้วิธีการต่างๆในการเรียนภาษาที่สอง วิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองที่ ไนแมน ฟรอลิช และ โทเดสโก พบจากการวิจัย ได้แก่

1. รู้จักหาวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนและใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษา

2. พยายามหาโอกาสใช้ภาษาที่สองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ภาษา การวิเคราะห์ และแก้ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษา เป็นต้น

3. ศึกษาและพัฒนาความรู้ความเข้าใจภาษา ในแง่ที่เป็นทั้งระบบ กฎเกณฑ์และวิถีทางแห่งการสื่อสาร

4. สร้างเสริมแรงจูงใจในการเรียนภาษา

เอลเลน เบียลีสตอค และ มาเรีย โฟรลิช (Ellen Bialystok and Maria Frölich 1978:327-335) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " ตัวแปรที่มีผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาษาที่สอง " ซึ่งได้แก่ ความถนัด (Aptitude) ทัศนคติ (Attitude) และการใช้วิธีการเรียนรู้อาษา (Strategy Use) ผู้วิจัยได้ศึกษาว่า 2 ใน 3 ขององค์ประกอบ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพของผู้เรียน ส่วนองค์ประกอบสุดท้ายเป็นการประเมินผลเชิงปริมาณของการใช้วิธีการเรียนรู้อาษาของผู้เรียน แม้ว่าการตัดสินใจใช้วิธีการเรียนรู้อาษา อาจเกี่ยวข้องกับตัวแปรทางด้านทัศนคติ แต่ความสำเร็จจากการใช้วิธีการเรียนรู้อาษาได้สะท้อนให้เห็นลักษณะต่างๆของความสามารถ ด้านการใช้ความคิด (Cognitive Ability) ของผู้เรียนได้ กลุ่มตัวอย่าง ประชากรของการวิจัยนี้ คือ นักเรียนในชั้นเรียนเกรด 10 ซึ่งมีอายุเฉลี่ย 15 ปี และ นักเรียนชั้นเกรด 12 ซึ่งมีอายุเฉลี่ย 17 ปี นักเรียนเหล่านี้กำลังเรียนภาษาฝรั่งเศส เป็นภาษาที่สองในโรงเรียนมัธยมของเมืองโทรอนโท (Toronto) ประเทศแคนาดา (Canada) ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักเรียนจำนวน 3 ชั้นเรียนของแต่ละระดับชั้นเรียน จาก 3 โรงเรียน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมด 157 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบความถนัด (Modern Language Aptitude Test) แบบทดสอบชุด เอ ของ การ์ดเนอร์ และ สมิธ (Gardner and Smythe's National Test Battery Form A.) แบบทดสอบของ Hidden Figures Test-V (1962) และแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้อาษาที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น วิธีการเรียนรู้อาษาเหล่านี้ ได้แก่ การฝึก (Practising) การรวบรวมข้อมูลเพื่อสรุปเป็นกฎเกณฑ์ (Inferencing) และการควบคุมการใช้ภาษา (Monitoring) ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลแบบการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ซึ่งผลการวิจัยปรากฏว่า องค์ประกอบ

ทั้งสาม ต่างมีสหสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษา และการใช้วิธีการเรียนรู้ภาษา เป็นองค์ประกอบสำคัญในการพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เนื่องจากวิธีการเรียนรู้ เป็นวิธีการสำคัญในการเพิ่มพูนความสามารถในการใช้ภาษา ขณะที่ความถนัดในการเรียน ภาษาของผู้เรียนเป็นตัวแปรที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ แต่ผู้เรียนสามารถฝึกฝนเกี่ยวกับการใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาได้ ดังนั้น ผู้เรียนภาษาสามารถปรับปรุงความสามารถทางการใช้ภาษาได้โดยเพิ่มการใช้วิธีการเรียนรู้มาช่วยในการเรียนภาษา

แอนโทนี ปาปาเลีย (Anthony Papalia 1978:318) ได้ทำการวิเคราะห์วิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษา เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูง และที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาค่ำ ตัวอย่างประชากรของการวิจัย คือ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยซึ่งอยู่ในรัฐนิวยอร์ก และกำลังศึกษาภาษาสเปนและภาษาเยอรมัน จำนวน 84 คน ผู้วิจัยได้ขอให้นักศึกษาเหล่านี้รายงานผลการเรียนภาษาค่างประเทศของตน โดยระบุระดับผลการเรียนเป็นเกรด A, B, C, D หรือ F เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ชื่อว่า Learning Modalities Inventory ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยคำถามที่ถามเกี่ยวกับวิธีการใช้ความรู้ความลึกของนักศึกษา บุคลิกภาพ และกิจนิสัยในการเรียน นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้สร้างแบบสอบถามซึ่งเป็นสถานการณ์ทางการเรียนที่สมมติขึ้น (Hypothetical Learning Situation) เพื่อให้ให้นักศึกษาให้รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สอง และการแก้ปัญหาในการเรียนภาษาของตน เป็นต้นว่า นักศึกษามีวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ 30 คำอย่างไร นักศึกษามีวิธีการอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างไร เมื่อต้องตอบคำถามบทเรียนในหนังสือซึ่งครูไม่ได้สอนในชั้น นักศึกษามีวิธีการเรียนรู้การใช้ กาล (Tense) อย่างไร ฯลฯ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีวิธีการเรียนรู้ภาษาที่คิดว่านักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาค่ำ วิธีการเรียนรู้ที่ดี ได้แก่ พยายามสนใจความหมายและระบบของภาษา รู้จักเชื่อมโยงเนื้อหาที่กำลังเรียนกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว และผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมักเป็นผู้ที่รู้จักตนเองได้คิดว่าควรใช้วิธีการเรียนรู้เช่นใดจึงจะเกิดประสิทธิภาพ ส่วนนักศึกษามีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาค่ำมักใช้วิธีการท่องจำและการแปลในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

แครอล โฮเซนเฟลด์ (Carol Hosenfeld 1979:117-128)
 ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน เพื่อศึกษาวิธีการที่ผู้เรียนใช้ปฏิบัติ
 เพื่อจัดการกับข้อมูลที่ได้และเพื่อให้เข้าถึงปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศ
 โฮเซนเฟลด์ ใช้วิธีการวิจัยแบบ " คิดแล้วตอบ " (Think Aloud) คือ การให้
 ผู้เรียนเล่าถึงวิธีการการเรียนภาษาตลอดจนขั้นตอนการแก้ปัญหาในแต่ละบทเรียน ในขณะที่
 ศึกษา ผู้เรียนจะต้องอธิบายถึงเหตุผลที่ใช้วิธีการหรือขั้นตอนนั้นๆ ด้วย กลุ่มตัวอย่าง
 ประชากรของการวิจัยนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นปีที่ 2 ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสของโรงเรียน
 มัธยมศึกษาของรัฐโอไฮโอ จำนวน 25 คน ก่อนหน้าที่จะมีการสัมภาษณ์ผู้เรียน ผู้วิจัย
 ได้สังเกตชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นเวลาหลายวัน เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับ
 ประเภทของกิจกรรมและแบบฝึกหัดที่ใช้ในการเรียนการสอน เพื่อจัดเตรียมแบบฝึกหัดที่
 เหมาะสมสำหรับใช้ตามในการสัมภาษณ์ นักเรียนแต่ละคนจะได้รับแบบฝึกหัดไวยากรณ์
 ฝรั่งเศสซึ่งเป็นการถามเกี่ยวกับความรู้ทางไวยากรณ์ เช่น การให้เติมคำนำหน้านาม
 (Article) คำบุพบท (Preposition) และคำกริยา (Verb) ให้
 ถูกต้อง นักเรียนจะต้องอธิบายถึงวิธีการที่ตนใช้ในการพิจารณาว่า คำนำหน้านาม หรือ
 คำบุพบทใดที่ควรเติมในแบบฝึกหัดข้อนั้นๆ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษา
 มีวิธีการเรียนรู้และขั้นตอนที่ใช้ปฏิบัติในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแตกต่างไปจากที่ครู
 ผู้สอนได้เคยสันนิษฐานไว้ เป็นต้นว่า ในการทำแบบฝึกหัดที่ให้เติมคำบุพบท ผู้วิจัยคาดว่า
 นักเรียนคงจะอ่านประโยคทั้งประโยคอย่างละเอียด แต่ปรากฏว่า นักเรียนมิได้ปฏิบัติ
 เช่นนั้น แต่พยายามหาวิธีการที่ง่ายที่สุดที่จะแก้ปัญหา โดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่ในประโยคให้เป็น
 ประโยชน์คือการพิจารณาว่าคำบุพบทใดที่เหมาะสมที่จะใช้เติมในแบบฝึกหัดข้อนั้นได้ เช่น
 ใช้การสังเกตหรือความเล็งเห็นที่มีต่อคำที่ตามหลังบุพบทว่าเป็นคำชนิดใด การใช้บริบท
 หัวข้อ หรือประสบการณ์มาเป็นประโยชน์ในการเดาคำความหมายของประโยคได้อย่าง
 ถูกต้องนอกเหนือจากความสนใจในคำไวยากรณ์อย่างเดียวนอกจากนี้ ผลการวิจัยยังชี้
 ให้เห็นว่านักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันน้อยมาก หรือไม่แตกต่างกันเลยก็ได้

ต่อมา แครอล โฮเซนเฟลด์ (Carol Hosenfeld 1984 : 233-244)
 ได้ใช้วิธี " คิดแล้วตอบ " (Think Aloud) อีก ในการวิจัยเรื่อง " วิธีการอ่าน
 ภาษาคำต่างประเทศของผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านสูงและต่ำ" โฮเซนเฟลด์ พบว่า
 ผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการอ่านสูงมักจะพยายามเข้าใจเรื่องทีอ่านขณะอ่านในใจ โดย

การอ่านคร่าวๆ โดยละทิ้งคำที่ไม่สำคัญเพื่อจับใจความของเรื่อง และพยายามเดาความหมายของคำจากบริบท แต่ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีสัมฤทธิผลทางการอ่านคำมักไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องขณะอ่านในใจได้ และมีกแปลความหมายของคำแต่ละคำแทนที่จะเข้าใจความหมายรวมๆกันทั้งประโยค ตลอดจนหาความหมายของคำศัพท์ทุกครั้งโดยไม่พยายามเดาความหมายจากบริบทจากหัวข้อหรือคิ้วและแนวความหมายที่มีในประโยคเลย ในการวิจัยครั้งนี้ โอเซนเฟลด์ ต้องการศึกษาว่าผู้เรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการอ่านคำสามารถใช้วิธีการอ่านของผู้เรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการอ่านสูงได้หรือไม่ โดยทำการศึกษาเฉพาะกรณี (Case Study) ผู้เรียนภาษาคำต่างประเทศ 2 คน ผู้เรียนคนที่หนึ่งเป็นหญิง อายุ 14 ปีกำลังเรียนภาษาฝรั่งเศสในโรงเรียนมัธยมศึกษาแถบชานเมืองกันตันตะวันตกของรัฐนิวยอร์ก และผู้เรียนคนที่สองเป็นชาย อายุ 14 ปีเช่นกันกำลังเรียนภาษาสเปนในโรงเรียนมัธยมศึกษาทางใต้ของรัฐนิวยอร์ก ผู้เรียนทั้งสองคนเป็นผู้เรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนคำ โอเซนเฟลด์ ได้ดำเนินการวิจัยโดยทำการสอนซ่อมเสริมให้แก่ผู้เรียนทั้งสองคนด้วยการสอนวิธีการอ่านของผู้เรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการอ่านสูง ซึ่งได้แก่

1. พยายามตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ที่คนไม่เลยพบมาก่อนว่าคำนั้นเป็นคำกริยาหรือคำนาม และคำนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับคำในภาษาอังกฤษหรือไม่
 2. พยายามใช้ความรู้ความเข้าใจคำที่เคยเรียนรู้มาก่อนหรือประสบการณ์มาช่วยในการเดาความหมายของคำในประโยค
 3. ใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ช่วยในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 4. ใช้พจนานุกรมเป็นแหล่งสุดท้ายในการหาความหมายของคำศัพท์
- ผลการศึกษาปรากฏว่า ผู้เรียนทั้งสองสามารถปรับปรุงการอ่านของตน โดยการใช้วิธีการอ่านดังกล่าว

แอนนิกา ลูซิล เว็นเดน (Anita Lucille Wenden 1982:342-A)

ได้ทำการศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษา เพื่ออธิบายว่าผู้ที่อยู่ในสหรัฐอเมริกาเป็นเวลาไม่เกินกว่า 2 ปี เรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสถานการณ์ต่างๆ ใดอย่างไร ประชากรที่ใช้ศึกษาในการวิจัย คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยโคโลราโดที่กำลังศึกษาในโปรแกรมภาษาในระดับสูง วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้วิธีการสัมภาษณ์ โดยให้นักศึกษาเล่าประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาของตน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาใช้สภาพแวดล้อมในชีวิตประจำวันเป็นแหล่งสำคัญในการเรียนรู้การใช้ภาษา

การใช้สื่อ เช่น การชมโทรทัศน์ เป็นเครื่องช่วยให้เรียนรู้วิธีการใช้ภาษาแบบต่างๆ ด้ว

เกรียงศักดิ์ สยะนานนท์ (Kriengsukdi Syananondh 1983:2136-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การออกเสียงและวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ: องค์ประกอบในการฟังภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักศึกษาไทยที่ศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา " วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาวิธีการที่นักศึกษาใช้ในการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อให้เข้าใจด้ว กลุ่มตัวอย่างประชากรของการวิจัยนี้คือ นักศึกษาไทยที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา จำนวน 300 คน เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยได้ส่งไปยังนักศึกษาไทยทั้ง 300 คน และได้รับแบบสอบถามคืนประมาณ 212 ฉบับ หรือประมาณ 70.06% ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมด ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสอนศัพท์อย่างไ้เพียงพอให้แก่ผู้เรียนและการขาดการฝึกฝนทสนทนาเป็นอุปสรรคสำคัญในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ วิธีการที่นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้เพื่อช่วยในการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ คือ การชมโทรทัศน์ การพูดคุยกับชาวอเมริกัน และการฟังการบรรยายภาษาอังกฤษในชั้นเรียน นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านการฟังว่า ผู้เรียนควรจะต้องเรียนรู้ทักษะการฟังภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง ไม่ควรเร่งรีบฟังภาษาอังกฤษก่อนที่จะได้ฝึกทักษะการฟัง และผู้สอนควรใช้เครื่องบันทึกเสียง แผ่นเสียง และเทปโทรทัศน์เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษที่จัดทำโดยเจ้าของภาษามาเป็นสื่อการสอนทักษะการฟังแก่นักเรียน

วิภาดา จารุจุมพล (Wipada Jarujumpol 1983:1362-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การแก้ปัญหาด้านความเข้าใจและการใช้คำศัพท์ของนักศึกษาไทย " การวิจัยนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการเข้าใจคำศัพท์ให้ง่ายขึ้น (Lexical Simplification Strategy) อันเป็นวิธีการหนึ่งของกลวิธีในการสื่อสาร (Communication Strategies) ซึ่งผู้เรียนชาวไทยมักใช้เมื่อพบความลำบากในการเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ประชากรที่ใช้ศึกษาในการวิจัย คือ นักศึกษาไทยที่กำลังศึกษาระดับปริญญาโทในประเทศสหรัฐอเมริกา 2 กลุ่ม โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูง และกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาค่ำ ผู้วิจัยใช้รูปภาพต่างๆเป็นเครื่องมือโดยให้กลุ่มตัวอย่างประชากรพยายามใช้วิธีการต่างๆ

เพื่ออธิบายความหมายของสิ่งที่ปรากฏในรูปภาพ ผู้วิจัยใช้การทดสอบค่าไคสแควร์ (The Chi-Square Test of Contingency) ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียง ทดแทนกับคำศัพท์ที่ตนไม่ทราบ (Word Approximation) สร้างคำศัพท์ขึ้นใหม่ (Word Coinage) และการพูดอ้อม (Circumlocution) ในการพูดภาษาอังกฤษ ขณะที่นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาคำมักใช้การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (Lexical Transfer) ในการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ครูผู้สอนควรยอมรับกลวิธีในการสื่อสารต่างๆที่นักเรียนใช้เพื่อส่งเสริมวิธีการเรียนรู้อังกฤษ และเพิ่มพูนความสามารถในการสื่อสารมากขึ้น

โรเบิร์ต แอล โพลิตเซอร์ และ แมรี แมคโกราร์ตี (Robert L. Politzer and Mary McGroarty 1985:103-119) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้อังกฤษกับความสามารถทางการใช้ภาษาของผู้เรียน " กลุ่มตัวอย่างประชากรของการวิจัยนี้ คือ นักศึกษาที่รับการอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้ม (Intensive Course) เพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาโทในสหรัฐอเมริกา จำนวน 37 คน โดยแบ่งเชื้อชาติของนักศึกษาได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ นักศึกษาที่เป็นชาวเอเชีย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวญี่ปุ่นและนักศึกษาชาวลาตินอเมริกัน จำนวน 27 คน ซึ่งกำลังเตรียมตัวเข้าศึกษาในสาขาวิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์สาขาฟิสิกส์ และอีก 10 คนจะศึกษาในสาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้อังกฤษของนักศึกษาขณะอยู่ในห้องเรียนและขณะเรียนด้วยตนเองเมื่ออยู่นอกห้องเรียน ค่าถามส่วนใหญ่เป็นคำถามที่บ่งถึงวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาที่คือนอกจากนี้ นักศึกษาจะต้องทำแบบทดสอบวัดความสามารถก่อนการอบรม และหลังจากจบหลักสูตรการอบรม 3 ฉบับ คือ The Plaister Aural Comprehension Test (Plaister and Blatchford 1971) The Comprehensive English Test for Speakers of English as a Second Language และ Communicative Competence Test ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับนี้ใช้วัดความสามารถด้านการฟัง ความรู้ด้านไวยากรณ์ และความสามารถทางด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม และนำมาศึกษาหาความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ผลจากการวิจัย

สรุปได้ว่า นักศึกษาชาวลาตินอเมริกาอเมริกันมีวิธีการเรียนรู้ที่ตึกว่านักศึกษาชาวเอเชีย และวิธีการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการใช้ภาษา นอกจากนี้ นักศึกษาพัฒนาวิธีการเรียนรู้ของตนจากการสอนของครูในชั้นซึ่งเป็นการเรียนแบบรู้ตัว (Conscious Learning) แต่ก็มีวิธีการเรียนรู้หลายวิธีที่เกิดจากการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (Acquisition) วิธีการเรียนรู้ภาษาที่นักศึกษาใช้ในการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษ ได้แก่ การแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของคนโดยการถามครูหรือเจ้าของภาษา การทบทวนบทเรียนหลังจากการเรียนการสอน และพยายามใช้คำศัพท์ตลอดจนโครงสร้างประโยคที่ได้เรียนในการสื่อสารให้มากที่สุด

หวง เฉี่ยว-หัว (Huang Xiao-Hua 1985:167-168) ได้ทำการวิจัยเรื่อง " วิธีการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ " เพื่อศึกษาและวิเคราะห์วิธีการเรียนรู้โดยทั่วไป และเทคนิคเฉพาะที่นักศึกษาจีนใช้ในการปรับปรุงความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ตลอดจนเพื่อประเมินผลการใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาด้วย กลุ่มตัวอย่างประชากรของการวิจัยนี้ คือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษแห่งสถาบันภาษากวางตุ้ง จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้สัมภาษณ์นักศึกษาเพื่อประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยอาศัยวิธีการทางสถิติ คือ การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์โดยการใช่วิธีการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) และ การศึกษาสหสัมพันธ์ (Intercorrelation) ผลการวิจัยสรุปได้ว่า วิธีการเรียนรู้ภาษามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริงภายนอกห้องเรียน (Functional Practice) ซึ่งได้แก่ การคิดเป็นภาษาอังกฤษ การสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อนกับครูตลอดจนกับเจ้าของภาษาเมื่อมีโอกาส การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษและการมีนิสัยรักการอ่านด้วย

เจ. ไมเคิล โอ มัลลีย์ และ คณะ (J. Michael O' Malley et al 1985:557-568) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 70 คน และ ครู

อีก 22 คน ซึ่งสอนนักเรียนกลุ่มนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยที่โรงเรียนมัธยมศึกษาทางภาคตะวันออกเฉียงของสหรัฐอเมริกา นักเรียนที่เข้าร่วมในการวิจัยนี้เรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเริ่มต้นและระดับปานกลาง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ การสัมภาษณ์และการบันทึกเสียง ผู้วิจัยใช้รูปแบบการสัมภาษณ์ที่มีชื่อว่า The Student Interview Guide ซึ่งประกอบด้วยคำถามต่างๆ เพื่อให้ให้นักเรียนอธิบายชนิดของวิธีการเรียนรู้ที่ใช้ในการเรียนทักษะต่างๆ ในภาษาอังกฤษ ได้แก่ การออกเสียง การฝึกพูด การเรียนรู้คำศัพท์ การปฏิบัติตามคำสั่ง การสื่อสารในสถานการณ์จริงภายนอกห้องเรียน การใช้ภาษาเพื่อการคิดค้อย่าง การงาน เช่น การสัมภาษณ์เพื่อสมัครงาน การรับโทรศัพท์ เป็นต้น การฟังเพื่อความเข้าใจซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ การจับใจความ การรวบรวมข้อมูล และการสรุปความ ตลอดจนการเสนอรายงานปากเปล่า ผู้วิจัยได้สังเกตการณ์การเรียนการสอนจำนวน 53 ชั้นเรียน นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนแต่ละคนว่า ได้สอนวิธีการเรียนรู้อังกฤษให้กับนักเรียน หรือสังเกตเห็นนักเรียนใช้วิธีการเรียนรู้อังกฤษหรือไม่ พร้อมทั้งยังได้มีการสัมภาษณ์นักเรียน จำนวน 70 คน โดยแบ่งนักเรียนเป็น 19 กลุ่มๆ ละ 3 ถึง 5 คน และมีการบันทึกเสียงการสัมภาษณ์ด้วย เพื่อให้ให้นักเรียนอธิบายถึงวิธีการต่างๆ ที่ช่วยให้นักเรียนเหล่านี้สามารถเรียนรู้อังกฤษ ตัวอย่างเช่น ผู้วิจัยได้ให้สถานการณ์สมมติว่าครูผู้สอนต้องการให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำภาษาอังกฤษ นักเรียนต้องอธิบายถึงวิธีการที่ใช้ในการเขียนเสียงและการจดจำวิธีการออกเสียงคำในภาษาอังกฤษด้วย การสัมภาษณ์ครูและนักเรียนได้รับการบันทึกเสียงไว้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ปรากฏว่า วิธีการเรียนรู้อังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษระดับเริ่มต้นและระดับกลาง คือ การรู้จักเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเอง การเตรียมบทเรียนล่วงหน้า การท่องจำ การจดโน้ตย่อระหว่างเรียน และการรู้จักเชื่อมโยงความรู้ในสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วกับสิ่งที่กำลังเรียนอยู่เข้าด้วยกัน นักเรียนภาษาอังกฤษระดับเริ่มต้นใช้วิธีการแปลและวิธีการเชื่อมโยงความรู้ในสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วกับสิ่งที่กำลังเรียนอยู่มากกว่านักเรียนภาษาอังกฤษระดับกลางซึ่งอาศัยปรับมาช่วยในการเคาหรือตีความหมายต่างๆ ในภาษามากกว่า นอกจากนี้ นักเรียนภาษาอังกฤษทั้งสองระดับต่างมีวิธีการควบคุมและตรวจสอบการใช้ภาษาที่เหมือนกัน คือ การขอคำวินิจฉัยจากครูและเจ้าของภาษา ผลการวิจัยที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ ครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ในเรื่องวิธีการเรียนรู้อังกฤษและไม่สังเกตว่านักเรียนใช้วิธีการเรียนรู้อังกฤษอย่างไร

ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งข้อสันนิษฐานว่า วิธีการเรียนรู้ภาษามีได้เป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้
 เสนอไป นอกจากนี้ นักเรียนมักใช้วิธีการเรียนรู้ภาษากับการเรียนแบบจุกภาษา
 (Discrete Tasks) ซึ่งเป็นการเรียนรู้คำศัพท์ การฟังการออกเสียง และการ
 เรียนไวยากรณ์เฉพาะเรื่อง มากกว่าการเรียนแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrative
 Tasks) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะขณะเรียนในชั้นนักเรียนมีโอกาสน้อยมากที่จะได้ฝึกกิจกรรม
 ทางภาษาแบบทักษะสัมพันธ์

2.2 งานวิจัยในประเทศไทย

งานวิจัยในประเทศไทยเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษยังมีผู้ใด
 ศึกษามาก่อน อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาและทักษะทางการเรียน
 ภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร และ เสาวภา จึงพัฒนาพงษ์ (2525:8-19)
 ได้วิเคราะห์ทักษะทางการเรียนของนักศึกษาไทยระดับอุดมศึกษา เพื่อศึกษาความสัมพันธ์
 ของทักษะทางการเรียนประเภทต่างๆกับคะแนนเฉลี่ยสะสมซึ่งเป็นผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
 วิชาต่างๆ และศึกษาอำนาจการทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยใช้ทักษะทางการเรียน
 เป็นตัวทำนาย ตลอดจนศึกษาเปรียบเทียบทักษะทางการเรียนของนักศึกษาที่อยู่ในสถาบัน
 การศึกษาซึ่งอยู่ในภาคต่างๆว่ามีระดับทักษะแตกต่างกันหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างประชากรของ
 การวิจัยเป็นนิสิต นักศึกษา ระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1 จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และจาก
 วิทยาลัยครูอีก 4 แห่ง คือ วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูระยอง
 วิทยาลัยครูนครราชสีมา และวิทยาลัยครูจอมบึง รวมทั้งสิ้น 501 คน เครื่องมือที่ใช้ใน
 การวิจัยเป็นแบบทดสอบทักษะทางการเรียน (Study skill test) แบ่งออกเป็น 4
 ตอน คือ 1. การแก้ปัญหา 2. การสืบค้นได้ 3. ความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด
 4. ความรู้เกี่ยวกับทักษะทางการเรียน แบบทดสอบทักษะทางการเรียนมี 2 พอร์ม
 คือ พอร์มที่ 1 สำหรับวินิจฉัย พอร์มที่ 2 เพื่อดูว่านักเรียนประสบความสำเร็จ
 มากน้อยเพียงใดหลังจากได้เรียนไประยะหนึ่งแล้ว ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจาก
 สถาบันต่างๆมีทักษะในการเรียนต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิต
 ปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีแนวโน้มที่มีทักษะในการเรียนสูงกว่านักศึกษาในวิทยาลัยครู
 นักศึกษาที่มีวิชาเอกคณิตศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยรวมการทำแบบทดสอบทักษะในการเรียนสูงสุด

รองลงมาคือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ไทย คนตรี และอนุบาลตามลำดับ
 หักกะในการเรียนสามารถให้ท่านายคะแนนเฉลี่ยสะสมซึ่งเป็นดัชนีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้
 และมีส่วนร่วมในความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยสะสม 3 เปอร์เซนต์ หักกะทางการเรียน
 จึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญต่อความสำเร็จในการเรียน

อัจนรา วงศ์โสธร และคณะ (2526:95) ได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์
 ของตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนและวิธีเรียนกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความ
 สามารถของแต่ละบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนดังต่อไปนี้
 คือ ก. ความถนัดในการเรียนภาษา ข. หัสนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษา
 ค. ความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 มิติและ 3 มิติ ง. เจตคติและ
 กิจนิสัยในการเรียน และ จ. จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษว่ามีส่วนสัมพันธ์กับความสำเร็จ
 ในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลมากน้อยเพียงใด และศึกษาวิธี
 เรียนต่อไปนี้ คือ ก. การเรียนภาษาโดยการอ่านและฟัง ข. การเรียนภาษาโดย
 การอ่านแต่เพียงอย่างเดียว และ ค. การเรียนภาษาโดยการฟังแต่เพียงอย่างเดียว
 ว่ามีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล
 มากน้อยเพียงใด กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียน
 สามเสนวิทยาลัย จำนวน 97 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้คือ แบบทดสอบมาตรฐาน
 3 ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ แบบทดสอบความถนัด
 ในการเรียนภาษา แบบทดสอบวัดเจตคติและกิจนิสัยในการเรียน แบบสอบถามหัตถคติ
 การเรียนภาษาอังกฤษ และ แบบทดสอบวัดความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของรูปทรง 2
 มิติและ 3 มิติ บทเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยตนเอง และแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลใน
 การเรียนภาษา ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนอธิบายการเรียนภาษา
 ภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลได้ประมาณ 21 เปอร์เซนต์ ความถนัดและ
 หัสนคติในการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับต้น
 นอกจากนี้ วิธีเรียนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งอธิบายได้ 32
 เปอร์เซนต์ การเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยตนเอง 20 บท โดยวิธีอ่านและ
 ฟังพร้อมกัน และวิธีอ่านอย่างเดียว มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเรียน
 ด้วยตนเองโดยวิธีฟังแต่เพียงอย่างเดียว

กัลยาณี ณ สงขลา (2528:3) ได้ศึกษาทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูพระนคร รวมทั้งสิ้น 57 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการทางทักษะการเรียนภายในกลุ่มทดลองระหว่างนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และ กลุ่มอ่อน ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ศึกษาพัฒนาการทางทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษภายในกลุ่มทดลองระหว่างทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 7 ทักษะ ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ และศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมว่าจะแน้นทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์และสามารถทำนายคะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษและคะแนนเฉลี่ยสะสมซึ่งเป็นผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหรือไม่ เครื่องมือในการวิจัย เป็นแบบทดสอบทักษะทางการเรียน (Study skills) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยปรับปรุงและเลือกเฉพาะทักษะที่สำคัญและมีประโยชน์ต่อนักศึกษา 7 ทักษะ คือ

1. ทักษะการหาใจความสำคัญ 2. ทักษะการสรุปความ 3. ทักษะการเรียบเรียงข้อมูล 4. ทักษะการตีความหมายข้อมูลจากแผนภูมิและตาราง 5. ทักษะการเขียนโครงร่าง 6. ทักษะในการใช้พจนานุกรม 7. ทักษะการใช้ห้องสมุด และเป็นเอกสารประกอบการเรียนภาษาอังกฤษ 2 ทักษะ คือ ทักษะการใช้ห้องสมุดและทักษะการตีความหมายข้อมูลจากแผนภูมิและตาราง ผลการวิจัยพบว่า พัฒนาการทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษภายในกลุ่มทดลองระหว่างนักศึกษากลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษภายในกลุ่มทดลองพัฒนาขึ้นไปในเกณฑ์ที่คิดว่าเดิมโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ได้รับการสอน 2 ทักษะ คือ ทักษะการตีความหมายข้อมูลจากแผนภูมิและตาราง และทักษะการใช้ห้องสมุด และคะแนนทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษและคะแนนสะสม

ภาวิณี จันศิษย์ยานนท์ (2528:1-2) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคกับทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษากลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาในกลุ่มช่างอุตสาหกรรมจำนวน 858 คน จำแนกตามช่างต่างๆ 4 ช่าง ได้แก่ ช่างยนต์ 254 คน ช่างกลโรงงาน 214 คน ช่างไฟฟ้า 196 คน และ ช่างอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 226 คน ซึ่งเรียนอยู่ในชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยเทคนิค 8 แห่ง เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบทดสอบความสามารถในการใช้

ภาษาอังกฤษเทคนิค และแบบทดสอบทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ค่ามัธยเทศของคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษเท่ากับ 38.5 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.0 ค่ามัธยเทศ
เลขคณิตของคะแนนจากแบบทดสอบทักษะทางการเรียนภาษาอังกฤษเท่ากับ 33.0 และ
ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.0 จากคะแนนเต็ม 70 คะแนน ค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคและคะแนนทักษะทาง
การเรีนภาษาอังกฤษเท่ากับ 0.91 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .05